

GTJ Grande Traversée du Jura

99

Jura - Augustus 1999

Midden augustus trokken er voor het vierde jaar een aantal Downhill Bikers naar de Jura voor een week intensieve mountainbikevakantie. Het opzet was om dit jaar de "GTJ" "Grand Traverseé du Jura" te volgen, een permanent afgebakend parcours, een beetje als de "GR", maar dan nu specifiek voor MTBers.

Maandag 9 Augustus:

52 km: Blamont, Pierrefontaine-les-Blamont, St. Hypollite, Montandon, Trévillers, Fessevillers, Goumois. Licht bewolkt, regelmatig zon, om en bij de 24 graden. Een ideaal mountainbikeweertje.

Daar ons hotelletje niet echt op de GTJ ligt, moeten we eerst een paar kilometer een aangeduide mountainbike-route volgen, om pas dan aan te sluiten op de echte GTJ. Maar we sukkelen bij het vertrek, we vinden een eerste aanduiding, maar geen tweede. Dan maar even een paar kilometer over de baan, om dan toch de juiste pijlen te vinden.

Het begint al slecht, direct de zware beklimming van de bergrug die we de vorige dag al hadden zien liggen. Verschillende honderden meters liggen echt te vettig, en dienen dus te voet beklommen te worden. We rijden al verkeerd, een eerste valpartij, kortom een moeilijk begin. Maar dan, aan een oorlogsmonument, vinden we de aansluiting met de GTJ. Vanaf dan gaat het over het algemeen een stuk beter. Meer berijdbaar, minder zoekwerk op de kaart, we vloten zoals gepland. De afdaling naar St. Hippolyte is gewoonweg prachtig. Een technisch single-track, ruïnes, een waterval, ... zo verblindend mooi dat Katrien haar eerste val meemaakt.

Eenmaal in St. Hippolyte nemen we verdiend een eerste terrasje, met zelfgemaakte ice-tea. De beklimming hierna is pas het echte werk. Een goed rijdbare klim, maar toch één uur aan een stuk. De onderlinge verhoudingen worden hier definitief gezet. Bruno "en danseuse" aan de kop, Jan kort erachter, een stuk verder Katrien, Erik nog een stuk erachter en Pascal duidelijk als hekkesluiters. Deze posities zullen fundamenteel niet meer veranderen gedurende de ganse GTJ. Eenmaal boven, in Montandon genieten we van onze eerste picnic. We hadden baguettes, plaatselijk saucissons en Comté gekocht in St. Hippolyte. Even de kamelback bijvullen bij de plaatselijke boer, en weer op weg richting Trévillers. Wéér bergop, terwijl wij dachten dat het vanaf hier eerder bergaf zou gaan. Pascal heeft zich blijkbaar geforceerd op zijn eerste dag en besluit over de baan binnen te rijden terwijl de anderen de GTJ blijven volgen. Daar de GTJ en de asfaltweg elkaar regelmatig kruisen komen we elkaar meerdere malen terug tegen. Als we dan even later een zonnig terrasje zien in Fervillers, is het besluit om een colaasje te drinken snel genomen. De rest van de rit is een meevaller, zonder Pascal lag het tempo een stuk hoger, mijn hartslag kwam nooit meer onder de 170. Maar na een paar relatief korte klims en een toffe afdaling, kwamen we sneller dan verwacht in Goumois. Het hotel was een meevaller, gelegen op de grens Frankrijk-Zwitserland, langs de rivier de Doubs, prachtig gelegen, in alle rust op 4 km van Goumois centrum. De "Truite au blue" kwam recht uit de Doubs op ons bord.

Dinsdag 10 Augustus

37 km: Goumois - Zwitserland – Bois-de-la-Biche - Fournet-Blancheroche

Het onbijt was echt goed, met o.a. verse fruitsla, Babybells, comté, echte franse croissants, De avond ervoor hadden we onze kleren gewassen en te drogen gehangen. Maar een zwaar onweer had

alles doornat gemaakt. S'morgens bleek alles nog steeds drijfnat. Vervelend, zo met natte voeten te moeten vertrekken.

Eerst probeerden we snel de slag uit het achterwiel van Pascal te halen, maar al snel blijkt zijn velg op 2 plaatsen gebarsten. Dan maar gauw het achterwiel van de reservefiets gestoken. Maar al na 200m blijkt dat de achterrem sleept. Even bijregelen, en we vertrekken opnieuw. Maar dan sleept de band tegen de achterbrug. Dan maar volledig overgestapt op de reservefiets. Dit probleem zouden we s'avonds wel regelen.

4 km tot Goumois, volgens de kaart konden we rechts, in Frankrijk blijvend, een zware beklimming doen. Maar de GTJ bewegwijzering stond enkel naar links, Zwitserland in. Even schrikken, want niemand had papieren op zak. Gelukkig maar mochten we toch de grens over!

De GTJ volgde hier het dal van de Doubs, dus een golvend en mooi parcours. Na ±15 km begonnen we langzaam uit het dal te klimmen. We passeerden boven langs de beruchte "Echelles de la mort". De beklimmingen werden zwaarder en zwaarder, de zeer glibberige ondergrond, maakt alles alleen maar moeilijker. Pascal, die op de vervangfiets eigenlijk "route"-banden had zitten, zag extra af, en moest regelmatig te voet naar boven waar wij nog konden rijden. Eindelijk bereikten we het hotelletje "Les Bois de la Biche". Een verdiende rustpauze. Gezien het eerder kille weer besloten we binnen een lichte lunch te consumeren. Even later, als we via een mooie singletrack onder langs de richel van een rechte witte rotswand reden begrepen we waarom het dorpje "Fournet Blancheroche" noemde. Sneller dan verwacht, met amper 37km op de teller, komen we aan in het einddoel van de dag, hotel La Maurade. Pascal, die nog wat wil bijtrainen en Jan die nog conditie te over heeft, besloten dan maar 35 km over de baan terug te rijden, om de wagen te gaan halen.

Hotel La Maurade was een echte oase van rust. Zeker een aanrader, een zeer aangenaam kader, die oude gerestaureerde hoeve. Echte antieke stenen vloeren, een gigantische open haard, zeer lekker eten, en een perfecte bediening van Aurelie, de juffrouw met de eeuwige glimlach. P.S. De prijs bleek ook wel navenant.

Woensdag 11 Augustus – "Eclips"-dag

51 km: Fournet-Blancheroche – Le Barboux - Le Pissoux - Villers-Le-Lac – Chaufaud - Sur-la-Roche

Hoewel dit het beste ontbijt van de week was, kregen we het humeur er niet echt in. Het had al de ganse nacht gegoten en de regen wou maar niet stoppen. Zo vertrekken in de gietende regen is weerzingwekkend. Maar toen we eindelijk echt vertrokken, bleek het op te houden met regenen. Alles lag gevaarlijk nat, maar ja, daar moesten we maar tegen kunnen. Maar dit bleek toch wel onze pechdag. Na 1km reed Katrien lek op een prikkeldraad en brak Bruno al zijn ketting. We konden de schakel nergens terugvinden, dan maar een stuk uit de ketting en repareren met een afbreekpinnetje. De eerste poging mislukte. De tweede moest en zou lukken, want dit bleek het laatste pinnetje te zijn dat we bijhadden. Pascal had het andere pinnetje niet meegenomen. Je begrijpt het wel, dat woog te veel, die 4 gram extra. Het parcours volgende 15 km vooral het dal, door de weides tussen en de niet eens omkijkende koeien door. Een valpartij van Bruno wees ons nog eens op de gevaarlijk gladde paden en stenige ondergrond.

Vanaf elf uur probeerden we regelmatig eens omhoog te kijken, om seconden te profiteren van de opkomende eclips. in praktijk moesten we echter meer naar beneden kijken, om ons te concentreren op de eclipsen (koeienvlaaien) op de grond.

In het dorpje Le Barboux kwamen we een bende duitse wielertoeristen tegen. Zij bleken goed voorzien van eclipsbrillen. Dankzij het "perfecte" duits van Jan konden we toch regelmatig even een brilletje lenen. Ondertussen genoten we een geïmproviseerde lunch in het plaatselijk café. De Eclips creëerde al

snel een saamenhorigheidsgevoel tussen onze Duitse wielertoeristen en de Belgische mountainbikers, den ambiance steeg al snel ten top!

Na de middagpauze eerst een snelle en technische afdaling langs de flanken van de doubs. We besloten om een omweggetje te maken naar de fameuze "Saut du doubs". 2 Km dalen, en daarna terug klimmen, aan meer dan 20%. Die avond hadden we spijtig genoeg geen overnachting kunnen vinden die echt op de GTJ lag, alles bleek al volzet. We hadden dus een Gite geboekt twee dorpjes verder; Sûr-La-Roche. Hiervoor moesten wel eerst 4 km afdalen naar Villers-Le-Lac centrum, en dan een meer dan 8km lange klim naar Sur-La-Roche (1100m). Deze laatste klim was er echt te veel aan voor Pascal en mezelf, een ware boetedoening van 45" naar boven.

S'avonds vervoegden Luc, Michel en Véronique ons voor de rest van de MTB-vakantie. Terwijl de bende zat te kaarten, of eerder zat te zuipen aan een ratio van 1l wijn de man, was ik nog aan het dobberen over de planning van de volgende dag. Normaal gezien moesten we eerst terug de volledige 8km afdalen, dan terug 4 km klimmen, alvorens we konden aansluiten op de GTJ. Maar de uitbater van de gite kende de streek blijkbaar goed. Hij gaf een precieze uitleg over hoe we via alternatieve wegen veel sneller en mooier konden aansluiten op de GTJ. De volgende morgen bleek zijn uitleg perfect te zijn geweest.

Donderdag 12 Augustus

71 km: Sûr-La-Roche – Le Gardot - Les Cernoniers - Vieuw Châteleu - Le Grand Mont - La fesse - Les Alliés - Pontarlier - bois de la Motte - Le Frambourg - Verrières-de-Joux.

Daar Véronique vanaf vandaag instond voor het vervoer van de bagage moesten we nu niet meer zelf s'morgens op en neer rijden met de wagen om de bagage in het volgende hotel af te zetten. Hiermee wonnen we s'morgens zeker anderhalf uur tijd. Wie offert zich volgende jaar op ?

De single-track, een GR juist op de Zwitsers-Franse grens, was een mooie technische single-track, overwegend op de bergkam. Na een 10-tal km sloten we terug aan op de GTJ. De plaatselijke boshakkers hadden spijtig genoeg besloten de GTJ als hun werkterrein uit te kiezen. Ondoenbare modderwegen waren het resultaat. Tegen de middag besloten we een stukje van de GTJ af te snijden en 4 km over de baan te rijden naar het eerstvolgende dorp. We waren al moe en kregen stilaan honger. Maar het hotel/restaurant waar we op rekenden bestond niet meer, en in het dorpje was er niet eens een winkel. Dan maar naar het volgende dorpje, 30" verder, via een zeer mooi, maar soms gevaarlijke singletrack. Maar wederom pech, niks te vinden om te eten. In een wanooopsbeslissing besloten we maar over de baan richting Pontarlier te rijden. Pontarlier centrum was best gezellig, de plaatselijke markt liep op z'n einde, en al snel vonden we een aangenaam terrasje waar we een omellette & slaatje verorberden. De plaatselijke horeca begreep niks van het plezier dat wij hadden als we zagen dat de Fransen ons Belgisch bier "Hoegaarden" hadden omgedoopt tot "Hoergaarden".

Vanuit Pontarlier begon het terug met een bergop, via een door Lama's bevolkt trialparcours, reden en klommen we richting Bois de la Motte. Deze streek vlakbij bij Pontarlier was zo onherbergzaam dat we meerdere malen wilde Gemzen zagen. Via een kloof bereikten we makkelijk de andere kant van de bergrug, zonder echt die 200m positief hoogteverschil te moeten overwinnen. Daar troffen we een koppel aan dat niet voorbij een kudde stieren durfde te fietsen. Daar wij erop konden rekenen dat Pascal, als de meest traagste onder ons, toch het meest waarschijnlijke slachtoffer van een potentiële aanval zou zijn, fietsten we er stoer midden door.

Hierna volgden we eerder de hoogtelijnen in de richting van de plaatselijke radio & TV mast, dan een kort bezoekje aan de bijburcht van het Chatreau du Joux. Een Prachtig zicht heb je hier, zeker de moeite om even te stoppen! Een toffe korte afdaling naar Le Frambourg. En dan konden we weer beginnen aan de beruchte "laatste" klim van 8 km. Het feit dat Pascal wederom met pech

geconfronteerd werd, defecte roullementen van de achteras en zijn 2^e velg volledig gebarsten, dit maakte het er zeker niet makkelijker op.

Ons hotelletje "Le Tileau" in Verriers de Joux was alweer een aanrader. Prachtig en rustig gelegen, en een goede prijs/prestatie verhouding qua eten en comfort. Spijtig genoeg verlieten Jan, Bruno en Katrien ons. Zij keerden vannacht terug met de wagen richting België. Daarintegen waren de technische problemen van de mobilhome van Wilfried en Anneliese eindelijk opgelost, zodat zij al onderweg waren om ons diezelfde nacht te vervoegen.

Vrijdag 13 Augustus

70 km: Verrières-des-Joux, Les Fourgs - Les Hôpitaux-Vieux – Les-Hôpitaux-Neufs, Métabief, Longvilles-Mont-d'Or - Mouthe, Chaux-Neuve.

Dit was gepland als onze koninginnerit. Om en bij de 70 km, en via het Mekka van de plaatselijk MTB, Métabief. s'Morgens begon het echter al zeer slecht, Wilfried en Anneliese zijn goed en wel aangekomen, maar het achterwiel van haar fiets bleek onherstelbaar geplooid. Ze besluiten al direct naar Métabief te rijden om bij de plaatselijke fietswinkel een nieuwe velg te laten maken, met de bedoeling om zich dan pas tegen de middag bij de rest van de groep aan te sluiten.

Ikzelf heb een rustdag ingebouwd en de ondraagbare verantwoordelijkheid van gids op Luc zijn schouders gelegd. Dit bleek al snel te resulteren in veel onderlinge discussies en gepalaver over de te volgen weg. Tegen de middag vond iederen elkaar terug in Métabief voor een snack in de plaatselijk pizzeria. Annelies haar wiel bleek op tijd gerepareerd, zodat ze s'namidags dan eindelijk toch konden MTBen.

Luc besloot een klein omwegje te maken, hij wou absoluut het plaatselijk bier "Pelfort" degusteren. Hierbij herrinerde hij zich nog een auberge van vorig jaar, en hij was bereid een alternatieve route van 10 km uit te stippelen om dit doel te bereiken.

Zaterdag 14 Augustus

53 km: Chaux-Neuve – Chappelle des bois – Bellefontaine – Les Rousses – Prémanon.

Het eerste deel van de tocht was ondertussen al bekend. Dit stuk hadden we vorig jaar al twee keer gedaan. Het resultaat was dat we veel vroeger dan verwacht in Chapelle-des-Bois toekwamen. De planning om hier ons middagmaal te nuttigen, konden we dus vergeten. Ondanks het twijfelachtige weer besluiten we dan maar om onze picnic inkopen te doen. Terug op pad, langs le lac des Rouges Truites, en dan de klim omhoog. Hier kende ik mijn zwakste moment van de week. Slappe benen, ik moet zowaar Pascal naast me dulden. Twee energiebars en 20 minuten later kon ik het verschil met Pascal toch weer waarmaken. Omdat we zo snel opschoten besloten we van de GTJ af te wijken, en een stukje de wandelpaden te volgen, tot op de bergkam. Het terrein was eerst nog berijdbaar, maar wordt op het einde zeer trialiserend. 45 minuten later picnickten we aan de bovenrand van de 200m hoge

rotswand.

Een toffe afdaling leide ons langs de Chalet Gillard en wat later sloten we weer aan op de GTJ. Als Pascal even kwam stoefen dat hij me bijna had ingehaald, was ik even op mijn tenen getrapt. Ik was onze achterblijver juist aan het opwachten. Om dat even te bewijzen, ga ik een 5 kilometer de kop trekken op mijne grote molen, zelfs de Luc moest nu moeite doen om naast me te blijven. Kort erna wagen we alweer een folietje, even het zomer-tracé van de GR volgen. Wederom was dit mooi, trialisserend, maar op den duur toch iets te veel stenen. Er werden een paar onderlinge duelletje gestreden op de soms korte maar zeer veneinige klimmetjes. Het mooie uitzicht dat op de kaart stond aangeduid, viel ons eerlijk gezegd dik tegen. Maar de afdaling naar Les Rousses was dan toch lekker technisch. Zo stijl, dat je af en toe moest afstappen.

In Les-rousses-le-bas, drinken we snel een colaatje bij een Italiaanse Zwitser in Frankrijk. Alle, zo zag hij er toch uit. Hij was, zoals onze Luc dat zo graag uitdrukte, echt "Olympisch kalm". Daarna is het nog een zestal kilometer langs de hoogtelijnen tot in Prémanon; Zeer mooi. Eerst twee kilometer dalen, dan 4 km stijgen, kort langs de waterval van Les-Rousses, het bruggetje over, nog wat laatste klimmetjes, en om 16:u arriveerden we in Prémanon.

De gite die we gereserveerd hadden behoorde toe aan Michel Forrestier, een ex-wereldkampioen MTB. Hij is al over zijn goede jaren heen en ondertussen al een stukje ouder geworden, maar we waren ervan overtuigd dat hij ons na 100m al kon losrijden. De gite is echt een MTB-mekka, overal vind je MTB-tijdschriften, posters, bekertjes, MTB-onderdelen. Maar het eten en comfort valt eerlijk gezegd wat tegen. Maar t'is dan ook ne gite, en geen hotel.

Zondag 15 Augustus

Dit was onze laatste dag. In de planning stond dat we een 3uur durende, plaatselijke lus gingen rijden. Om dan tegen 14u definitief de terugtocht richting Belgenland aan te vangen. Maar wat we vreesden werd werkelijkheid. Het regende. De beslissing om dan maar, een beetje in mineur, direct de terugtocht aan te vangen was dan ook snel genomen. Onderweg gingen we nog snel even Bruno' MTB ophalen in de herberg Le Tileau. 't Bleek dat we die 2 dagen voorheen daar stomweg achtergelaten hadden. Alhoewel de terugrit wat langer duurde dan verwacht, zaten we om 18u in ons vertrouwd stamcafé "Den Toets", al plannen te smeden voor de volgende MTB-vakantie. Je moet het ijzer smeden als het heet is.